

Wetterlundhelgen 2013. Försoning i Guds lamm

Lördag förmiddag, 1301004/Björn Svedinger

Presentation av Andens lag, kapitel 4, Lammet (sid 109 – 218)

→ **Frågor/teman för grupparbetet** (se bifogade utdrag)

Tema 1. Teori: Vad är försoning i ande? → Förståelse för Andebyte!

Förståelse för den andliga dimensionen av lamm och försoning (sid 110/111). Vi kan se trädet och saven som förebild på en "andlig Kristi kropp" där vi är inympade. Vi kan också se vårt blodomlopp som en förebild på livet i Kristus och i Kristi kropp. Den som inte har Kristi ande hör honom inte till, är inte ansluten och är inte levande. Skökan har en andelös och köttslig lammlära. Det sanna lammet är ande (sid 114/115).

Lammets Ande är segerande (sid 116/117). Fram med det sanna Lammet. Vår frälsning och vårt övervinnande ligger i den tidsenliga kraftanden – aldrig utanför! I Lammet och i Lammets ande är vi Lammets horn, ögon och mun! Endast där kan vi tala övervinnande kraftord ut ur och genom Lammet – inte bara ord om Lammet.

→ Jesus har övervunnit för att vi ska övervinna (sid 119). Endast den som övervinner ärver medan de feiga kastas i eldsjön ... (Upp 21:5).

Vilddjuret är allt ont (anden från nedan) och motsatsen till Lammet (anden från ovan). Detta vilddjur är en ande i vilken vi är inneslutna och delaktiga. Vår enda möjlighet till befrielse är genom ett andebyte. Vi behöver bli lösta från världsanden och inte bara bli förlåtna för våra synder och lösta från vår egen synd. Försoningen är ytterst en kamp mellan Lammets ande och vilddjurets ande. Wetterlund kallar detta vilddjur också för "Världens synd-, skuld- och straffande" (sid 124)

→ Försoningen är andebyte och försoningskraften är ande och Försonaren är ande. En opersonlig, ofödd och andelös smetfrälsning räcker inte till för tider som stundar!

Att samtala om: Hur ska vi förstå – kan vi förstå? – det Wetterlund skriver om:

- Den andliga dimensionen – Johannes "kom i anden och såg ..."? (Upp 1:10)
- Lammet som ande – lammets ande – lammanden?
- Vilddjuret som ande – vilddjurets ande – vilddjursanden?
- Försoningen som andebyte – trädbytte, naturbytte (i Adam → i Kristus)?

Tema 2. Praktik: Hur förstår vi försoningen? → Dela Erfarenheter!

2.1 Andevattnet – survattenupplösning – vår prästroll. (sid 145).

Detta avsnitt speglar vår erfarenhet. Försoningen är ande – sötvattenande som övervunnit survattenanden. Jesus drack sin kalk till stamfrälsning. Vi har att dricka vår kalk och upplösa vår del till grenfrälsning. När Gud drar sig undan kommer survattnet över oss. Det får vi dricka och upplösa genom att stå lamm och löna ont med gott. Det är vår prästuppgift där vi står i livet. Det är upplösarevangeliet.

2.2. Lidandesfrestelsen – de två avgrundsdjupen (sid 149)

Jesus gick den smala spången mellan de två avgrundsdjupen av gråt och tandagnisslan. Spången är Herren Sebaots ande utan vilken inget kan ske. I den anden frambar Jesus sig själv som offer. Detta "stam-själ" är försoningen. Vi ska på samma sätt stå lamm i Lammet på den smala spången mellan de avgrundsdjup vi har att passera.

2.3 Sammanfattning (sid 152)

Så blir försoningen mycket enkel och lättfattlig i erfarenheten ...!

Att samtala om: Känner vi igen oss i Wetterlunds beskrivningar?

Tema 3. Medlet: Jesu blod förvandlat från fröblod till fruktblod.

Vägen till nytt liv som inympad i det nya förbundet! (Se sid 183-)

Fröblodet är det "lekamliga" blod som utgöts på Golgata. Det går inte att dricka. När Jesus bär fram sig själv som offer i det himmelska tabernaklet har hans fröblod i/genom uppståndelsen förvandlas till ett andelekamt fruktblod som nu förhärligas. Det blodet ges till lärjungarna genom den helige Ande på pingstdagen. Det blodet går att dricka. Detta fruktblod är alltså den förhärligade Jesus som Johannes ser på Patmos. Här står "fröet" i mogen frukt.

Det är denne frukt-Jesus som är försoningen i sin person. Det är Jesus som uppstånden i levandegörande ande. Det är Lammets frälsande frukt-blod. I detta "frukt-Lamm" har vi vår försoning. Det är i denna förhärligade försoningsande – stamblodet – vårt "grenblod" verkar försoning genom andebyte. Sammanfattning om fruktblodet visar oss på vikten av att se på den förhärligade Jesus och se försoningen i hans person. (sid 183).

Jämför Paulus: Vi är försonade med Gud genom hans sons död – ännu mycket mer blir vi frälsta genom hans liv (Rom 5:10).

Jämför Exodus: Blodet på dörrposten skyddade, Röda havets vatten skar av och Anden gav Lagen på Sinai. Petrus talar på pingstdagen utifrån Jesus fullbordade verk på Golgata (blodet) om dopet (vattnet) och Anden som gåva (Apg 2: 38). Johannes skriver att Blodet, Vattnet och Anden vittnar tillsammans (1 Joh 5:8).

Att samtala om: Hur ska vi förstå – kan vi förstå? – det Wetterlund skriver om:

- Fröblodet och fruktblodet i ljuset av GT – NT
- Fruktblodets effekter i himlen och på mig/oss
- Hur få del av det nya blodomloppet – saven i Livets träd
- Dela erfarenheter av det nya livet
- Påverkar detta vår syn på nattvarden?

Det förfalskade lammet

Till sist Wetterlunds varning för "skökans lamm" – det förfalskade lammet – som lurar människor:

- till att stanna vid en yttre juridisk förlåtelse utan försoningens andebyte
- till att stanna vid fröblodet och inte få del av fruktblodet eller dess liv
- till att tro de är "kristna" av skökans erbjudna sakrament
- till att vila vid Kristi lidandesförtjänst (verket) i stället för vid Kristus själv (personen)

Wetterlund betonar

- att skökans lamm är ett andelöst lamm utan kraft till övervinnande.
- att skökans lamm hindrar människor att se Lammets blod som ett fruktblod till förhärligat och välsignat uppståndelseliv

OBS

Bästa sättet avslöja falskhet är att bli vän med det äkta. Det förfalskade lammet är därför inte ett planerat tema för grupparbetet – vi fokuserar på det som är sant och äkta!

1. Lammet är ande – försoningen är ande – Behovet av andebyte. Tema 1

(Utdrag Andens lag sid 110, 114, 115, 116, 124, 127)

Vi ha ofta talat om kristalltemplet. Och på det ligger hela vikten. Ty det är »Herrens härlighet» i motsats till belätes-härligheten, »Guds rike» i motsats till världsriken, och »den lilla stenen», som krossar dem alla.

Kristalltemplet består, som vi sett, av sju saker: kristallvalvet, kristallgolvet, safirtronen, riksplanet, de sju lamporna, krysolithjulen och kerubkonungen, som har detta tempel både inom och utom sig.

Och kerubkonungen består av sju saker: ansiktena, vingarna, ögonen, händerna, ljuskläderna, eldskroppen samt det glödande silver- och guldhjärtat.

Och alla fjorton sakerna äro en och samma sak, nämligen »Herrens härlighet» eller »härlighetens ande» (1 Petr. 4:14). Denne ande har skapat dem alla, i denne ande ha de alla sitt bestånd; alla äro de blott olika sidor och former, krafter och uppenbarelser av Guds ande. De äro det rike, som består i rättfärdighet, frid och fröjd i helig ande; märk »i helig ande» (Rom. 14:17).

Därför hade Kristus blott ett enda ämne för alla sina predikningar; och det var: »himmelriket». Han predikade »evangelium om riket» (Matt. 4:23; 9:35; 24:14; Mark. 1:14; Luk. 4:43; 8:1; 16:16). Himmelriket är templet.

Och därför hade han blott en enda uppgift på jorden; och den var att uppbygga templet. Ty så var det profeterat om honom: *Så säger Herren Sebaot: Se, där är en man, som skall kallas Telningen. Under honom skall det gro, och han skall bygga upp Herrens tempel. Ja, han skall bygga upp Herrens tempel och förvärva majestät och sitta på sin tron och regera, och en präst skall han vara på sin tron* (Sak. 6:12, 13). Alltså: Telningen skall vara tempelbyggaren. Det är hans enda och hela uppgift. Lagg märke till det.

Och det var även profeterat, såsom vi sett förut, att templet skulle byggas med Guds ande: **Genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot** (Sak. 4:6). Och om detta tempel i nytestamentlig gestalt säger »Telningen»: *Kvinna, tro mig: ... Gud är en ande, och de som tillbedja honom måste tillbedja i ande och sanning* (Joh. 4:21-24). Detta sanningens andetempel är just kristalltemplet, pingstkyrkan, himmelriket »i helig ande».

Och då alltså templet skulle byggas med ande och i ande och till den grad bestå av ande, att Telningen både till ande, själ, blod och kropp skulle bliva »anden», så är det klart, att Lammets hela betydelse ligger i anden. Hans uppgift är helt och hållet och på varje punkt i livet och i döden en andeuppgift.

Och just denna andeuppgift är avbildad i vår text med Lammets 7 horn och 7 ögon, som äro de 7 Guds andar.

Sålunda: vilja vi hava en rätt uppfattning av Lammet, så skola vi lägga märke till dessa horn och ögon, som äro sinnebilderna av hans sjufaldiga ande. Varom icke, så sjunka vi ned i den andelösa och köttsliga lammlära, med vilken skökan fördärvar alla jordens folk.

Sid 114: Lammet hade blott ett enda mål på jorden. Och det var anden. Han hade nämligen av Fadern fått löftet om den helige ande (Apg. 2: 33), härlighetens ande, som han ägde, innan världen var. Men det löftet kunde vinnas blott genom ett sant, ett felfritt människoliv in i döden. Han måste sekundligen forma sin ande, själ och kropp till en helig tempelboning åt Guds ande. Ty blott i gestalten av en sann människa kunde Guds ande bliva ätbar mat, drickbar dryck och inandbar luft till evigt tempelliv för oss människor. Därför vilade Lammets blick sekundligen på Faderns löfte om anden. ...

Sid 115: På denna Lammets andeuppgift och andegestalt lägger Skriften hela vikten. Paulus säger om det förhärligade Lammet: »Herren är anden» (2 Kor. 3:17). Och: »den siste Adam vart till en livgivande ande» (1 Kor. 15: 45). Och: »om någon icke har Kristi ande, så hör han icke honom till» (Rom. 8: 9) – se där målet!

Till den grad ligger Lammets betydelse i anden. Hela hans ande, själ, blod och kropp äro nu anden; såsom vi sagt förut. Hela hans liv och död ha gått upp i anden. Allt är personen. Och denne person är försoningen för världens synder, enligt Johannes. Denne full-lydige person är upphovsmannen till vår frälsning, enligt Hebreerbrevet (Heb 5: 8, 9). Denne »Jesus Kristus», alltså själva personen, är den enda grund, som är lagd för vår frälsning, enligt Paulus (1 Kor. 3:11).

Lammet-anden är »tillfyllestgörelsen, gottgörelsen». Ty han är stam-Lammet, stam-anden, stam-templet. Och Gud nöjer sig med den världsövervinnande och världstillgodostående stammen, tills grenarna kommit in och burit övervinnandets andefrukt. Då är försoningsverket fullbordat, då, när vi låtit försona oss med Gud genom ingrening i stammen.

Lammet i oss eller vi i honom. (Sid 116)

Stammen finns. Men därmed är ännu ingen människa personligen frälst. Vi måste utgrenas ur vilddjursstammen, vildviljan, vildsinnet, vildhjärtat, korteligen: ur vildanden, och ingrenas i Lammet-anden, så att vi hava lammviljan, lammsinnet, lammhjärtat, korteligen: Lammets ande. Ty Skriften känner ingen annan frälsning än andefrälsningen: »Den, som icke har Kristi ande, hör honom icke till.»

Och att hava Lammets ande, det innefattar mycket mer än vad de flesta tro. Ty det innebär att hava de sju kraftandar, varav hans ande består. Och dessa andar äro till sitt väsen segerandar, aldrig nederlagsandar. Så långt jag övervinner, så långt har jag dem, och så långt jag övervinnes, så långt saknar jag dem. ...

Vad är vilddjuret? (Sid 124)

Vilddjuret är allt ont. Det är motsatsen till Lammet, som är allt gott. Det förra är anden från nedan; det senare är anden från ovan. Allt ont är ande; allt gott är ande. Men det onda är synd, skuld och straff. Alltså är vilddjuret världens synd, skuld och straff.

1. Vilddjuret är världens synd.

Ty vilddjuret är, som vi sett, den förvildade, själviske och upproriske människoanden, som nedsjunkit i och under det skapade och tillbeder det som sin Gud. Och denne ande älskar och försvarar sitt underjordiska liv, alldeles som vilddjuret i skogen kämpar för sitt liv.

Vilddjuret är det själviska jaget eller köttet, vars innersta och djupaste livsväsen är fiendskap mot Gud och hans bud (Rom. 8:7, 8) och hans heliga. Genom detta hat är människoanden ingrenad i själva avgrundsdjurets stam-ande, vars hela liv är just detta tresidiga hat.

Och detta hat, som är den glimmande drakelden på botten av varje vildhjärta, är människans utsägligt djupa och hemska

förvildning. Och huru djupt det arga och ettriga djuret sitter, och huru seglivat det är, det få Herrens heliga länge erfara. I förargelsens natt-tider vill det gärna blixtra av bitterhet mot Gud i deras andes djup. –

Och just emedan synden är denne djupt förvildade djurande, lägger Paulus i den följande versen (Rom. 8:9) frälsningens hela tyngdpunkt i **ombyte av ande**, i utbyte av kött- eller vilddjursanden mot Kristi ande. Det är ingen »smetfrälsning»!

3. Vilddjuret är världens straff. (Sid 127).

Ty då världen trots samvetets varningar ville bli djuret, då överlämnade Gud henne åt vilddjurets våld. Och att vara lämnad av Gud åt djurets, syndens, förvildande och förhärjande makt, det är den andliga döden, eller den döde anden, det inre fördärvet, lagens inre förbannelse, vilket allt är straffet i dess andeväsen och kärna.

Synd- och skulddjuret är den kerubiska elden, lösgjord från den heliga gudselden och vorden en allt gott förhärjande våld, som människan är skyldig att släcka och att gott-göra all brandskada.

Straffdjuret är själva ödeläggelsen genom denna eld. Dödsdjuret är självförbränning, självupplösning, självförruttelse. Straffet är resultatet av syndens och skuldens 10.000 frätande och ätande maskar, resultatet av syndens och skuldens 10.000 tärande eldslågor. Vid verklig syndkänedom får man erfara, hur det kryper, biter och bränner i ande, själ och kropp och det med olidlig vanda. Och här hjälper ingenting annat än det Paulinska receptet: **andeombyte**.

Vildjursmänniskorna äro vandrande maskbylten; det dräller av dem överallt, det luktar as av dem överallt, även om de äro klädda i siden och sammet och hållt över sig en tunna parfym. De äro vandrande vålddar; de tända eld överallt. Akta dig för dem.

Dödsdjuret, straffdjuret, är den maskfyllde as-anden, som gjort as-själen och as-kroppen, är den förbrände och förbrinnande kol-anden, som gjort kol-själen och kolkroppen. Likasom synd och skuld äro ande, så är ock straffet innerst en ande. De äro synd-, skuld- och straffanden. Du ser alltså, att Paulus har goda skäl för andeombytets frälsning. Ty här räcker ingenting mindre än **en ny ande**. Men skökan reder sig gott det bytet förutan.

Ande är som vatten (Joh. 4:13,14). Och när två vatten mötas, ingå de i varandra. På samma sätt två andar. När de mötas, ingå de i varandra. Det känner du. När du träffar en god ande, så intränger han i dig, och det ända till botten i din ande; och han genomtränger varje droppe i din ande, så att det kännes så ljuvt och så gott i hela din varelse. Och när du träffar en ond ande, så intränger han i dig, och det river och svider i hela din varelse. Du fick vilddjuret icke blott *på* dig utan i dig.

God ande är sött vatten; ond ande är bittert vatten (Jak. 3: 10,11). När de blandas, uppstår en kamp på liv och död mellan sött och bittert. Den gode anden står i fara att bli en ond, en bitter ande. Det känner du. Möter du ont med ont, då har *han besekrat dig*; möter du ont med gott, då har *du besekrat honom*.

När Gud »övergiver» en god människa, då tager han sin kännbara andesötma ifrån henne; och hans ande finnes då till hos henne blott såsom det fördolda stödet i kerubväsendets rot. Och *att* han övergiver henne, beror därpå att hon är ofullkomnad och måste fullkomnas i lidande. Men en ofullkomnad och övergiven ande är just en för den onde anden öppen och blottställd ande. Och det i samma mån som övergivandet är djupt. Ty då inströmmar i henne den bittra anden i motsvarande grad och kraft. Det känner du.

—
Så Lammet på korset. Men i oändligt högre grad än vi kunna erfara. Ty han är den människoande, i vilken alla människoandar är skapade och i vilken de alla hava sitt första skapelsebestånd (Kol. 1: 16,17). Han är även den *urpingstliga* stammen, i vilken alla människor sitta utgrenade i kraft av den första skapelsen. Och såsom sådan stod han ofullkomnad till sitt andra stamväsen och övergiven av Gud, och därmed öppen och blottställd för hela den fasansfulla världs- och avgrundsfloden av Satans, havsdjurets och jorddjurets dödligt hatfulle ande. Och emedan han ännu var ofullkomnad, kunde han icke utestänga den. Ty det kan blott en fullkomnad ande, hos vilken möjligheten till synd och därmed möjligheten till frestelse äro för

evigt avskurna. Och han *ville* icke utestänga den. Han hade i Getsemane på sant människovis tillkämpat sig den fullt undergivna viljan att dricka kalken med det bittra vattnet. Och han mottog den med fysisidig förstabudskärlek till Fadern och med tusenfaldig andrabudskärlek till hela mänskligheten, som han stamvis bar uti sig.

Och så drack han det bittra vattnet. Och så genomträngde detta andevatten hela hans ande och därmed hela hans själ och kropp på varenda punkt. Han blev totalt uppfylld av all världens bittra synd-, skuld- och straffande. Han fick hela världsvilddjuret icke blott på sig, utan i sig, så att han i viss mening *var* vilddjuret för oss. Så gjorde nämligen Gud honom till synd för oss; han insläppte all världens syndande i Lammets ande. Så var han en förbannelse för oss; ty Gud insläppte all världens förbannelse-, döds- och straffande i honom. Så hängde han på korset som en orm, det är, full av vår ormande med all vår ormgiftsplåga (straffplåga) i sig (2 Kor. 5: 21; Gal. 3: 13; Joh. 3: 14).

Stanna här ett ögonblick. Har du sammanväxt med Lammet genom en lika död, då förstår du något litet av det förskräckliga vi nu antytt. Ty då vet du, att i din djupare gudsövergivenhet var du så full av synd-, skuld- och straffanden, av djuret och ormen, att du erfor en hemskt spännande frestelse att riva och bita omkring dig och förgifta alla och allt; så full av sur- och bittervattnet, att du måste hålla dig riktig ryggrak och mycket knävek och balansera i Lammets övervinnareande, att det icke rann över och surade ner dig själv och andra; och du måste gå så stilla, lätt och försiktigt, som ginge du på ägg, annars gick det överända och blev översvämning och du följde med floden. *Det* har du säkerligen i början mer än en gång gjort. Men Lammets förlåtande försoningsande grep dig, innan du försvann i det bottenlösa djupet. —

Av sådant kan du något litet ana, vad Lammets lidande var, och med utesäglig glädje se, vad hans försoningsande är. —

Blott på den vägen, dödslikhetens väg, förstå vi hans död, så mycket som vi behöva förstå den. Men för den, som

saknar denna erfarenhet, är hans död en gåta och galenskap, såsom den ock var för hans första lärjungar under alla åren de vandrade med honom före hans död (Matt. 16: 21, 22; Luk. 18: 31-34).

—
Vi gå vidare. Huru gjorde nu Lammet med denne dödligt hatfulle vilddjursande? Jo, han mottog kalken lammvilligt, drack den lammundergivet, sväljde lammstilla, led den lammtåligt och upplöste den lammuthålligt i sin andes inälvor, alldeles som på det lekamliga området inälvorna upplösa, oskadliggöra och avföra ett lekamligt gift. Genom detta orubbliga lammstånd *förblev* hans ande söt vattnet, som besegrade bittervattnet. Så, *så* övervann han. Det är Lejonet, som övervann vildlejonet. Det är Lammet med sju horn och sju ögon, den sju sidige kraftanden, som övervann den sjuhövdade vilddjursanden eller den 22-hornade kraftanden. — *Så* smakade han döden för alla. Så blev döden stamvis uppsvulgen i segern eller uppslukad i segern (1 Kor. 15: 54). *Så* verkställde han genom sig själv en rening från synderna (Hebr. 1:3). *Så* helgade han sig själv för oss, på det att vi måtte vara i sanning helgade (Joh. 17:19).

—
Men, o människa, tag icke skökostånd inför detta: »för oss», såsom inför ett kvitto i din hand på att nu är allting fullgjort och fullidet, såsom många göra och så i sitt inre blott följa med survattensströmmen. Nej, »kvittot» är Lammets ande, och det skall du ha i din ande, ty hans försoningsande är det enda i himmel och på jord, som kvitterar bort din synd, din skuld och ditt straff, som äro ande. Ty – än en gång – på korset stå gott och ont i sina centrala grundväsen, som äro ande. Detta ha människorna, även många av de troende, så svårt att förstå, ty de äro så övervägande själiska och kroppsliga, att de icke kunna se Guds rike, som består, i ande, ej heller det ondas rike, som ock består i ande. De ligga väsentligen blott i det yttre och se synd, skuld och straff blott såsom något yttre; och så tänka de sig försoningen även som ett yttre, såsom en blott lidandessumma, som är erlagd i deras ställe; och det skall man tro på; och så är man försonad, fastän man flyter med

strömmen; men man tröstar sig med »kvittot».

Nej, försoningen är en ande, sötvattensanden, som övervunnit survattensanden. Och försonad med Gud är icke survattensmänniskan, utan sötvattensmänniskan, som sekundligen övervinner det sekundliga survattnet. Ty se här, hur Lammet fastknyter sina lärjungar vid sin död: »**Min kalk ska I dricka**» (Matt. 20:23). Se, det är annat, det! Så allvarlig är saken. Hans bitterkalk sättes till dina läppar. Och du skall mottaga den villigt som Lammet, dricka den undergivet som Lammet, nedsvälja den stilla som Lammet, lida den tåligt som Lammet och upplösa den i din andes inälvor uthålligt som Lammet. Blott så har du försoningens nåd, och blott så bibehåller du försoningens nåd, som är den övervinnande sötvattensanden.

Människa, Lammets kalk skall du dricka. *Svälj, svälj, svälj!* Ty du har din bestämda andel av världens syndskuld- och straffande att svälja och upplösa som Lammet. Ingrenad i hans övervinnareande skall du för din del »fullborda vad som fattas i Kristi lidande». Och alla Herrens heliga skola i den Heliges spår svälja och upplösa hela den synd-, skuld- och straffande, som ännu råder över världen. Stenen skall krossa belätet. Den Harmageddoniska kalken skall »stenriket» svälja och upplösa för att få världsväldet. Så allvarliga saker förestå.

Människa, Lammets kalk skall du dricka. *Drick, drick, drick!* Desto förr har du tömt **din** kalk. Så stöt då icke bort, utan tag emot; spotta icke ut, utan svälj; kräks icke upp, utan upplös! Sekundlig övning; i början mycket bristfull; det gör mindre; blott icke nederlagen få gräva in sig och bliva rådande nederlagsande. Snart växer du till övervinnare, som i Lammets segerande mottager, sväljer och upplöser Lammets bittra kalk. Men få äro de, som förstå upplösningens heliga konst. De flesta blott läppja på kalken; och strax spotta de. Och så bliva de dagligen förgiftade i stället för dagliga giftupplösare.

Gudsövergivenheten är alltid en knut av allsidig svaghet. Den omfattar ande, själ och kropp och därmed hela den yttre världen och livets alla förhållanden. Hela den jordiska tillvaron står övergiven och försvagad. Allt är andelöst. Ingenting bär upp; men allting drar ned. Alltings silverblick är slut. Ädelstenarna på gudaberget ligga där som svarta kol. Men i stället är allting andefyllt från nedan. Allt står vredgat och väpnat mot den övergivne. Allt är genomandat av förbannelsens ande. Allt är dött och räcker dödens kalk. Detta känner du till.

Så Lammet. Han stod övergiven av Gud. Och därmed var han allsidigt övergiven. Även kropps- och själskrafterna sviktade. Han dignade under korset. Nattvak, gissling, örfilande, ansiktbespottning, gyckelmakeri och begabberi, blodförlust och själskval uttömde de naturliga krafterna. Och vart han vände sitt öga, sökte han förgäves Faderns blick. I stället möter honom vildjuret överallt. I allas blickar ser han all världens synd-, skuld- och straffande. Även lärjungarna voro djuret, då de förargades över hans död och väntade *omedelbart* ett jordiskt messiasrike. Allt är övergivet av Gud, och allt är så innerligt enigt om att draga ned. All ond ande samlar sig som det kolsvartaste moln kring den korsfäste *svage* (2 Kor. 13:4). Allt utandas förbannelsens ande över och in i hans andefattige ande. Allt räcker dödens kalk. Allt står i *försvagad* och i *försvagande* ande.

Och här var fara å färde för Lammet. Och den var lidandesfrestelsen. Ty en lidande och övergiven ande står alltid i en tvåsidig fara: att *förvekna* eller *förhårdna*. Andeförvekning är lidandets vänsterfara; andeförhårdning är lidandets högerfara. Den förra är det förtvivlade *vemodet* (den begynnande andegråten), som bortkastar tron och uppger hoppet och sätter sig »tjuriskt» fast i en syndig, självtagen svaghet. Den senare består i det förtvivlade trotset (andens tandagnisslan), som »lejoniskt» sätter sig fast i en syndig, självtagen kraft och rasar emot Gud. Detta vemod och detta trots äro den tvåsidiga

förargelsen, de båda gapen till avgrunden. De fortsättas nedåt i det bottenlösa djup, som Lammet just kallar »gråten och tandagnisslan».

Dessa två förargelsegap äro de gestalter, som *synden mot den helige Ande* antager i lidandet. Därför känner du alltid, när du pjunkar och misströstar eller förbittras och förhårdnar, *skarpa* varningar av Anden. Ty här står du inför den eviga döden. Och du kan med uppsåtligt vemod och uppsåtligt trots *tinga* Anden att släppa det fördolda men fasta greppet kring din andes rot. Och släpper den handen, då är du släppt. Och då bär det nedåt i evig död, redan i detta livet, med ömsom gråtande ömsom gnisslande ande.

Lammet frestades i *allting* liksom vi. Alltså frestades han ock till synden mot den helige anden, nämligen mot den över honom vilande sjufaldige anden. Och liksom den synden är den farligaste för oss, så var den ock den farligaste för honom. De två förargelsedjupen voro just hans dödsfara. Det var om frälsning från den han bad och åkallade med starkt rop och tårar. I Getsemane snuddade han vid den, då han bad om att få slippa kalken, och då ångesten var nära att strypa honom. Och i den stunden då han klagat: »min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?» då står han alldeles på brädden av de bottenlösa djupen.

Mellan detta vänsterdjup och detta högerdjup, som äro tjurförvildningen och lejonförvildningen i fulländade gestalter, låg den *smala, smala* spången. Och den spången var Herren Sebaots ande, den nu fördolde anden, övergivareanden. Just i denne ande, som nu syntes ingenting vilja göra, måste även nu såsom hittills allting göras. I den anden måste nu Lammet taga trons torra fäste och samla in sin ande, själ och kropp just i den hand, som varken sågs eller kändes. På denna smalsmala andespång, på denna hårfina kraftlinje mellan den eviga dödens bråddjup måste han nu balansera sig fram. Och detta i sin gränslösa svaghet och med all världens synd-, skuld- och straffande över och i sig, såsom vore den *hans* ande.

Här står pinofrestelsen, som är otrons svindelsugning ned i vänsterdjupet och svindelsugning ned i högerdjupet. Och här ha vi ett bibelord, som enkelt och djupt ställer saken inför oss just i dess centrala andeväsen. Och det lyder så: **Genom evig ande frambar han sig själv som ett felfritt offer åt Gud** (Hebr. 9: 14). Här står han alltså i anden.

Med sin ande, som nu var den övergivne människoanden, all världens stamande, grep han det evigt avgörande greppet i Herren Sebaots fördolda ande, och så bar han sig själv, felfri, ande-, själs- och kroppsren, sötvattensren, utan minsta steg till höger eller vänster, *rätt fram till Gud*. Så följde han andelinjen troget till slut.

Just detta hans fullpinade, fullfrestade, fullskolade, full födda, felfria, till Gud framburna: **»sig själv»**, just denna fulländade, fullkomnade andeperson, Jesus-människan, är **offerlammet** för världens synd. Han offrade för världens synder, »då han offrade sig **själv»**, **sig själv, sig själv** (Hebr. 7: 26, 27). I detta felfria människosjäl ligga alla människosjäl stamvis inneslutna. I detta stamsjäl fick Gud alla människosjäl stamvis rena tillbaka. Detta stamsjäl är försoningen.

Allt i himmel och på jord *måste* göras i Herren Sebaots ande, om det skall hava bestånd inför Gud. I den anden hade Lammet gjort allt i livet. I den anden gjorde han allt i döden. I den anden bar han sig själv och därmed alla själv sekundligen i liv och död fram till Gud. I den anden *var* och *förblev* han den allt övervinnande, över allt sig höjande människoanden, *frambärareanden*. I denna frambärareande, offerande, ligger hans livs och döds hemlighet; *där* ligger tyngdpunkten. Och där skola vi låta den ligga.

2.3. Lammets död – Sammanfattning (Utdrag Andens lag sid 152).

Tema 2.

Så blir försoningen mycket enkel och lättfattlig i erfarenheten, så långt vi behöva förstå den. Och så får den sitt sanna och sitt oändliga djup. Ty det finns ingenting djupare i himmel, på jord och i helvetet än anden, då ju Gud själv är en ande och Satan är en ande, och följaktligen allt gott och allt ont till sina grundväsen äro ande. Också är anden det enda, som utransakar allt, och som går till grunden och botten med allt (1 Kor. 2:10-16).

Lammet hade blott att stå felfritt Lamm, att steg för steg uppehålla Lammets absoluta motsats till vilddjuret i gestalterna av avgrundsdjuret, havsdjuret och jorddjuret; att stå segeranden från ovan mot allt slags ande från nedan. Så enkelt var det; men så omätligt djupt, högt och vitt var det.

Sålunda: Lammet försonade världens synd genom att stå syndfritt Lamm i allt det lidande, som syndanden kunde och efter Guds tillstädjelse *fick* tillfoga honom. Därmed upplöstes eller övervanns syndens övermaktsande över världen – stamvis.

Lammet försonade världens skuld genom att stå oskyldigt Lamm i allt det lidande, som skuldanden kunde och efter Guds tillstädjelse *fick* tillfoga honom. Därmed upplöstes eller övervanns skuldens övermaktsande över världen – stamvis.

Lammet försonade världens straff genom att stå ostraffligt Lamm i allt det lidande, som den av Gud givne straff-, döds- och förbannelseanden kunde och efter Guds tillstädjelse *fick* tillfoga honom. Därmed upplöstes eller övervanns straffets, dödens och förbannelsens övermaktsande över världen – stamvis.

Gudsövergivenheten på långfredagen är just den vredesställning, som Gud måste intaga till världen på grund av hennes synd och skuld, såsom vi sett. Sålunda försonade Lammet Guds vrede genom att stå synd- och skuldfritt Lamm i allt det lidande, som gudsövergivenheten kunde och måste tilfoga honom genom att lössläppa *mot* honom och insläppa i honom all världens synd-, skuld- och straffande. Och just genom att lammundergivet upplösa denne tresidige världsande bibehöll Lammet gudstillgivenheten mitt

under gudsövergivenheten eller bragte *det* Guds välbehag, som alltid *vilade* över honom (Matt. 3: 17; 17: 5; 2 Petr. 1: 17), att *vila* över honom *även* in i döden, fastän han icke fick förnimma dess sötma. Sålunda: genom att stamvis i sin person vrida hela världen i rätt förhållande till Gud medelst upplösningen av vredens orsak, som är hennes synd- och skuldande, använde han Guds vrede eller misshag från världen och tillvände henne Guds välbehag; *men, men* – märk noga! – allt detta blott *stamvis* i sin person.

Utanför denna stam och utanför de grenar, som genom andebytet blivit insatta i honom, fortgår Guds vrede över världen i mån av hennes synd och skuld och stiger i de ”7 yttersta plågorna” ända därefter, att gudsövergivenheten i förening med det Harmageddoniska andeevangeliet gör av hela världen en fasansfull brasa, i vilken belätet och vilddjuret uppbränns som agnar i eld. — Till frågan om Guds vrede återkomma vi i det sjätte kapitlet.

Sålunda är hela världen framburen till Gud, återgiven åt honom i oskadat skick, i det eviga stamsjälvet: Lammet. Detta stamsjälvt är världens försoning med Gud; som vi sett. Men därmed är ännu ingen människa personligen försonad med honom. Hon måste utfå eller tillträda sitt eviga själv i det eviga stamsjälvet. Och det sker blott genom döds- och uppståndelselikhet med Lammet. Blott på den vägen kommer andeombytet till stånd.

Människan måste stå mellan de båda förgelsedjupen alldeles som Jesu första lärjungar (Matt. 26:31). Blott här får hon lära känna, vad synd-, skuld- och straffanden är: en krönt, konungslig kraftande, som har makt att störta henne i avgrundsgapen, en sådan andemakt, att all mänsklig kraft och makt på vår jord äro mot den såsom minsta fjäder i stormen. Och blott här får hon se, vad försoningen verkligen är, nämligen en krönt konungslig övermaktsande, som kan rycka henne ut ur all ond övermaktsande. Blott en fläkt av detta upplösare-, frambärare- och övervinnare-självt, och synd-, skuld- och straffsjälvt ligger där upplöst och maktlöst. Det har du som förpingstlig

lärjunge ofta erfarit. Men det stannar icke vid fläktar. Försoningsanden, försoningssjälvet, tager pingststånd i din ande. Och så är du ditt eviga själv i det eviga stamsjälvet. Så är du försonad med Gud. Ty försoningen är ett själv både såsom stamsjälvet och grensjälvet, både såsom objektiv och subjektiv försoning.

Och nu kan du hålla balansen mellan de båda svindlande djupen. I början stiger du måhända vid sidan och faller ett stycke ned. Men försoningsanden griper dig, så fram du icke griper till vildtjuren och vildlejonet. Så får du lära dig att i din evige ande i Lammet frambära dig själv som ett grenofferlamm till Gud; och det ofta på den *mycket* smala, hårfina spången. Blott så kan du bevara och växa till i ditt själv. Blott så förbliver du i försoningens nåd. Ty försoningens nåd är ett själv, ett gåvosjälvet, ett pingstfött själv i Lammet. Och i och genom detta försoningssjälvet, som är detsamma som den i dig pingstfödde försoningsanden, kan du stå lamm, stå lamm, stå lamm i Lammet.

Och så blir du så invand vid det, att allt står i ande, att du törs icke och kan icke taga ett steg eller leva en sekund utan Lammets ande. Du går och står i anden, sitter och ligger i anden, äter och dricker i anden, gör och låter i anden. Så har du Lammets ande; och så hör du Lammet till.

Så

Fram med TronLammet, Sötvattenslammet, Upplösarelammet, Frambärarelammet, Andelammet, i de andefyllda tider, som nu bryta in. Vår andelösa kristendom är en fruktansvärd fara. Det är denna andesvaghhet, som i mångt och mycket är orsaken till att människorna nu mejas ned som gräs för lie av den väldige elftehornsandens, bittervattensandens, vilken nu översvämmar och genomsyrar vårt folk. Tempelkällan är lösryckt från tronkällan genom bristande tronfrälsning. Och därför sina hennes små droppflöden i »hedmarken», och hennes svaga sötvatten övervinnes av det bittra vattnet i världens »Döda hav».

Var äro nu Herrens heliga? Var äro världens krönte konungar och präster? Var är stenrikesfolket med Herren Sebaots ande, den ende, som *kan* någonting? Var äro lejonerna, som kunna kasta sig i lejonets gap? Var äro lammerna, som kunna dricka Lammets kalk? Var äro den fyrsidiga förstabudskärlekens och den tusenfaldiga andrabudskärlekens glupska uppslukare, som kunna upplösa världens synd-, skuld- och straffande på Harmageddon?

Jo, de finnas. Och de finnas i alla kyrkor, både stora och små. Och snart skola de gå ut ur de brinnande och fallande skökoryrkorna. Och då de träda in över tröskeln till det sjunde världsriket, med brinnande skökoruiner bakom sig, då bryter ett jubel fram, likt »rösten av mycket vatten och av starka tordön», från syskonskaran däruppe, som hälsar Harmageddons brud med ett himmelskt: **Halleluja.** vilket gjuter en flod av Harmageddonisk, apostolisk ande och fröjd över Harmageddons slaktesfår och viger dem till döden, såsom Lammet med Tabors ande och fröjd vigdes till död (Upp. 19:6-8; Luk. 6:31). Halleluja, Halleluja! Snart äro vi där.

(Utdrag Andens lag sid did 183. Ref Upp 1 – Johannes syn på Patmos)

Johannes såg ... en som liknade en människoson, klädd i en fotsid klädnad och omgjordad kring bröstet med ett gyllene bälte. Hans huvud och hår var vitt såsom vit ull, såsom snö, och hans ögon var såsom eldslågor.... (Upp. 1:9-).

På korset se vi människosonen i lidandesfullkomning; på Patmos se vi honom i härlighetsfullkomning. Där förhärligade han Fadern, här förhärligar Fadern honom (Joh. 17: 4,5).

På korset var han fjättrad av svaghet och höljd i smälek och förakt. Där var det mörker, och allt syntes sluta i evig natt, då även Gud övergav honom. På Patmos strålar han som solen, då hon lyser i sin fulla kraft. Här står han alltså på evig middagshöjd av härlighet, makt och majestät.

Just sådan han ser ut på Patmos, så se anden, vattnet och blodet ut, då de stigit till paradysande, paradysvatten och paradysblod. Så ser försoningsoffret ut, då det genomgått de 53 dagarnas härlighetsutveckling och lupit även uppåtlinjen till slut. Här står »fröet» i fullmogen frukt. Och han vill, att vi skola se detta och taga honom just sådan han där står.

Ty märk hans ord: »Jag är den levande; jag var död, men se, jag lever i evigheternas evigheter och har nycklarna till döden och dödsriket.» Med detta: »jag är den levande», i motsats till detta: »jag var död», och med detta starka: »se, jag lever», vill han rikta hela vår uppmärksamhet – på vad? – på sig själv: sådan han nu är.

Alltså: vill du *leva*, så vänd dig till denne *levande*; vill du bli löst från synd-, skuld- och straffanden, från djuret och djurets förklädnader, från syndens och dödens kropp, från syndens grundfångelse och förbannelsens följdfångelse, så gå till den himmelske nyckelmannen. Blott han kan lösa.

Som kors-Kristus löste han sig själv och därmed hela världen stamvis ur fångelset med livets nyckel. Men längre kom han icke. Såsom blott kors-Kristus kan han icke lösa dig. Med honom är du ännu kvar

i dina synder. Först då han står som den levande på härlighetens middagshöjd, kan han sätta livets nyckel i ditt dödslås. Ty han betygar ju, att det är han *såsom den levande*, vilken har nyckeln till döden och dödsriket. Han, den *levande*, är det, som har nyckelmakten att både låsa upp och låsa till (Upp. 3: 7), därför att han både lät låsa till om sig och låste upp för sig på korset.

Vi skola alltså se på *denne* Jesus och lära oss det sekundliga umgänget med *denne* »vår broder», i helig fruktan och kärlek. Ty att han är att frukta, det fick Johannes erfara. Han föll till hans fötter såsom död; och detta oakttat hans härlighetsglans var så dämpad som möjligt. Men där denna fruktan finns, där vilar hans hand på vårt huvud, och där strömmar paradysande, paradysvatten och paradysblod från den. Det känner du tydligt.

Det är *i denne* Jesus vi har allt vad han varit på jorden. Hela hans liv och död står här på evig middagshöjd. Han har icke kvarlämnat något bakom sig, som vi måste söka upp där och där. Ingenting är fördelat utefter linjen, så att vi hava att taga en del av vår frälsning på korset och en annan del i uppståndelsen. Nej, *allt* har han med sig, *allt* har han i sig, *allt* är fullmogen härlighetsperson i människosonen på Patmos. Där strålar varje hans tanke, ord och gärning, varje hans steg, varje hans droppe svett och blod, hela hans kvalda ande, själ och kropp – allt strålar på Patmos som middagens sol.

Det är just om denne middags-Kristus som Johannes säger: **Om någon syndar, så har vi en försvarare hos Fadern, en som är rättfärdig. Jesus Kristus, och han är försoningen för våra synder, ja, icke allenast för våra, utan ock för hela världens** (1 Joh. 2: 1).

Märk väl: det är om honom sådan han nu är »*hos Fadern*», som Johannes säger detta. Det är om denne, den rättfärdige däruppe, han betygar, att *han är* försoningen. I honom såg Johannes den

korsfäste. Försoningen är alltså en person, både på korset och »hos Fadern». Skillnaden är den, att han på korset står i slutpunkten av förnedringslinjen och »hos Fadern» i slutpunkten av upphöjelselinjen: på förra stället nere i det djupaste djup och på senare stället uppe på den högsta höjd. Och på båda ställena är det rättfärdigheten eller hans rena lammliv, som är det försonande. Men på korset är detta lammliv ännu oätbart; hos Fadern är det ätbart. Där alltså, nämligen i det djurövervinnande *lammlivet* under lidandet, ligger försoningens tyngdpunkt, icke i lidandet i och för sig. Det ser du tydligt. Både på korset och hos Fadern är det själva personen, den »rättfärdige», som är försoningen. Märk det!

I gamla testamentet voro offret och den offrande två skilda saker. Och det kunde ju icke vara annorlunda på denna ofullkomliga ståndpunkt. Men i nya testamentet äro offret och den offrande samma sak. Den offrande själv är offret. Han frambar *sig själv* som ett felfritt offer åt Gud. Och det är just detta självoffer, offret »han själv», personen, som strålar likt solen på Patmos.

Men de flesta stanna vid det gammaltestamentliga: offret ett och personen ett annat. Offret blir själva lidandet, lösgjort från personen. Försoningen blir ett verk vid sidan av verkaren, en fullgjord gärning vid sidan av göraren. Och på detta försoningsverk kastar man sig, och vid det vilar man; personen ställes i bakgrunden och får blott stå och se på. Han var till för att göra denna gärning, sedan makas han åt sidan.

Denna opersonliga försoning är en låg ståndpunkt. Och den har givit upphov till den ohyggliga opersonlighet och oandlighet »med sken av Kristi namn», detta i hjärtegrunden obrutna djurväsen, som är skökofördärvet bland alla kristna folk.

Nej, försoningen är själva personen, säger Johannes: den frälsningsgrund, som Gud lagt, är »Jesus Kristus», säger Paulus. Och därvid förbliver det.

Det synd-, skuld- och dödsoffer, som Lammet *var* på korset, det *är* han

fortfarande inför Gud; och det gör han alltfört gällande genom att utgrena människor från synd-, skuld- och dödsdjuret och ingrena dem i sig, så att de bliva gren-offer i stamoffret. Hans översteprästerliga ämbete är just därmed i full gång. Ty det inskränker sig icke till förbön blott, såsom skökan lärer, utan är hans fortgående försoningsverk, i vilket vi sammanväxa med honom till en lika död och lika uppståndelse.

Se nu här en liten antydning om huru han fortfarande utför försoningens ämbete. I dag blåser han på dig en fläkt försoningsblod, försoningsande med himmelsblod uti sig. Och du känner dig löst och står upp. Men kanhända att du redan i morgon åter sjunker ned i djuret och är träl under vildviljan, vildhjärtat, vildsinnet och vildbegäret. Så en ny fläkt försoningsande, lösenande. Och du känner dig mera löst än förut; och du står upp och segrar någorlunda över djuret. Men snart glider du åter ned i synd-, skuld- och straffanden. Så en ny fläkt försoningsande. Och du uppstår på nytt för en liten tid. Men så ligger du där igen, i synd-, skuld- och straff-hjärtat, och kvider och ropar. Men så småningom går han så långt, att han giver dig ett mått försoningsande på försök för någon tid. Du får ett stycke provpingst. Och nu står du upp grundligare än någonsin förut. Nu tronar du verkligen över djuret, så långt du ser det. Och nu ser du vad försoning och lösepenning äro. De äro Lammets himmelske kraftande, inför vilken djuret är lätt som en dun-tapp och dess fängelse skört som ett papper. Nu har du den anden i ganska stort mått; och du känner dig försonad med Gud. Men så småningom glider han ifrån dig. Lammet måste återtaga honom. Ty djuret börjar ligga med i allting. Och snart sitter det åter på tronen. Vad är felet? Jo, du har ännu icke *dött* tillräckligt från djuret för att kunna äga och använda paradisen. Du måste in i en djupare dödslikhet med Lammet för att komma in i *den* uppståndelselikhet med honom, att du kan stadigt *stå, stå*, i anden, oberoende av ljuva eller bittra känslor.

